

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

§. 1. De infantibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

committere simplici Sacerdoti Chrismatis consecrationem, potestatem saltem idem Pontifex concedere eidem Sacerdoti, ut is ministret Fidelibus Confirmationem, Chrismate confecto ab Episcopo? Respondeo posse Sacerdoti non vero inferioribus Clericis. Constat id ex usu Ecclesiarum; cum enim inveniamus Summum Pontificem, ad aliquando concessisse, pro certo tenendum est, eum posse: Vnde colligimus Christum Dominum ita instituisse. Sanè sic habet Eug. I. V. in *Decr. Fidei in Conc. Florent.* Legitur aliquando per Apostolicæ Sedis dispositionem ex rationabili, & urgente admodum causa, simplicem Sacerdotem Sacramentum Confirmationis administrasse.

5. Nota illud *urgente*, nam sine iusta causa, quamvis valida esset concessio, non tamen licita; G. Hurt. de *Conf. diff. 1. 3.* Ex quo constat, item rectè notat, posse id à Summo Pontifice concedi electo, quamvis nondum Consecrato, quia is est actus iurisdictionis. Rectè item addit G. Hurt. ibi *V. si autem* concessionem non ex parte morte concedentis, quia est gratia facta.

6. Episcopum, vel alium quempiam Summo Pontifice inferiori, hanc facultatem non posse concedere certum apud omnes est. Vide G. Hurt. cum communis, de *Conf. in ver. Ex quo constat.*

7. Quarta. An hodie sint aliqui Sacerdotes, quibus inveniantur concessa tanta facultas? Respondeo esse, sub quibusdam conditionibus Regulares pro locis Indianum, quod videri à curio potest apud Quintanaduelem de *Confirm. singul. 5. & 6.*

§ II. De obligationibus Ministri Confirmationis, deque solemnitatibus ab ipso servandis.

1. **V**licite Episcopus Confirmationis Sacramentum administrat, debet Primo, versari in statu gratiæ, ut univèrsaliter alibi dictum est.

2. Debet Secundo solum subditis suis illud conferre, idque in propria Diocesi. Ex præsumpto tamen consensu alterius Episcopi, licet alienos in sua eadem Diocesi confirmabit: qui præsumptus consensus solet evenire, quando aliquis Episcopus suum subditum mittit ordinandum ad alterum Episcopum, tunc enim tacitam concedit licentiam, ut ab eodem, si fortè ordinandus non sit confirmatus accipiat Confirmationem, quæ prærequiritur ad ordinationem. Idem puto pro advenis cum Henr. Layman, Castrop. de *Conf. d. vn. p. 9.* & aliis, Episcopus etiam potest alienos fortè existentes, etiam obiter, in sua Diocesi confirmare. In aliena item Diocesi solum potest cum Episcopi proprii, saltem præsumpta licentia, sine qua, si etiam suos confirmaret, peccaret mortaliter & suspensionem ab exercitio Pontificalium incurreret. Ita et Trid. Barbosa 2. p. de *pot. Episc. all. 3. om. 15.* & aliis.

3. Tercio, in Templo debet administrare ex decencia, & ex Rubricis, ante Altare: cæterum potest teste Diana p. 5. r. 4. *resol. 50.* extra Ecclesiam in Oratorio, vel Palatio ipsius Episcopi, & in quocumque loco decenti. Item in quovis die, si ve festo, si ve profesto. Præterea in quacunque hora si ve ante prandium, si ve post illud, quia nec Episcopus conferens, cap. *Vt Jejun. c. Vt Episcopi, de consecr. d. 5.* nec Fidelis, cui confertur Confirmatio, debet ea necessitate esse jejuniis. Quod si jejunium requirat Sac. Textus id, vel est solum ex consilio, vel is Canon contrario usi est jam abrogatus. Ita Suar. *loc. cit. d. 37. sibi. 1. V. Quarto observatum.*

4. Quarto, Episcopus, dum hoc Sacramentum administrat, debet sub obligatione peccati mortalis esse vestitus Pluviali, Mitra, Stola, & cum baculo Pastoralis. Vide Dianam p. 7. r. 10. *resol. 3. 1.*

5. Quinto, Obligatur Episcopus ministrare hoc Sacramentum suis, vel per se, vel per alium Episcopum, quare si longo tempore negligat, peccabit mortaliter. Debet itaque se conferre in templa ad hanc administrationem opportuna, nec expensas itineris petere potest, siquidem propter administrationem Sacramentorum, de-

eimis, & sui Episcopatus fructibus gaudet: circa hanc obligationem Episcopi, vide omnino, quæ dicemus mox c. 3. §. 3. n. 2.

6. Denique hujus Sacramenti solemnitates hæc sunt. Primo præsentia Patris, de quo mox separatim, & de his fusiè Belli. c. 23. de *Confr. Suar. d. 37. de Sac. sibi. 1. & 2.* & Castrop. de *Conf. d. vn. p. ult.*

Secundo, Episcopus modo dicto vestitus exhibet Sacram Vnctionem, formam proferens, &c.

Tercio, confert pacem jam Confirmato.

Quarto, eidem levem alapam impingit, ut ipsum moneat de forti animo in perferendis injuriis pro Christo. Eam autem non impingere nullum esse peccatum, scilicet contemptu, notat rectè Valentia 3. p. *question. 1. 7. 3. sine.*

Quinto, Confirmati frontem vitta linea ligari curat, ne Chrisma de fluat, juxta locorum consuetudinem: quam vittam, propter Chrismatis contactum, ad profanos usus nunquam adhibendam esse, monet Layman. *lib. 5. tract. 3. c. ult.* sed vel servetur ad similem usum, vel comburatur, & ejus cineres in Sacramentum proiciantur. In nostris locis, statim post peractam Vnctionem, Ministri Episcopi frontem confirmati abstergant, vnde ejusmodi vitta usus non est.

7. Plures orationes ante, & postea recitantur ab Episcopo, &c.

Mutat Episcopus aliquando nomen Confirmati, præsertim si ejus antiquum nomen Gentilitatem sapiat.

8. Cereum accensum in manu Confirmati tradi alicubi consuetudo est.

9. Admonitio, ne Confirmatus discedat ante benedictionem Episcopi, non videtur obligare. Imò in magno concursu expedit discedere, & locum aliis cedere.

Denique debent nomina Confirmatorum, Confirmantis, & Partinorum scribi, ut in posterum sciatur cognatio contracta. Modum hæc scribendi minime tradit Barbof. de *pot. Paroc. c. 7. num. 16.* Et quidem Parochum scienter, & ex negligentia frequenter, seu plures baptizatos, vel matrimonio copulatos non scribere mortalis peccati condemnat Quintana de *Conf. sing. 11.* Vnde quid simile videtur dicendum de Confirmatis, ut apud dictum auctorem videri potest distinctius.

CAPUT III.

De Subjecto Confirmationis.

1. **S**ubjectum aptum ad validam Confirmationem est persona baptizata cujuscunque conditionis, vel ætatis. Quoad licitum autem usum, quæri solet. Primo de Infantibus. Secundo de Amentibus. Tercio de proximè morituris. Quarto de Adultis, posito semper, quod sint baptizati.

De Infantibus.

Convenientius esse, Infantes confirmari in Infantia docet Leandro de *Conf. d. 4. q. 3.* sed nimis immerito, ita docuit, cum sit longè melius eos regulariter confirmare post adeptum rationis usum, ut hodie praxis Ecclesiarum observat, atque diserte habet Pius V. in *Cath. Rom. 2. p. c. 3. n. 14.* & communiore calculo docent Theologi, scilicet Suar. *disp. 5. c. sibi. 2.* Castrop. de *Conf. d. unic. p. 7. n. 4.* cum Silv. Soto, Bon. Laym. Bar. & aliis. Verba Pii hæc sunt in catechismo; *Possit quidem statim à Baptismo Confirmatio omnibus administrari, sed minus expedit pueris illam conferre ante septennium, licet expectandus non sit annus duodecimus.*

Illud Leandro libentissimè concedimus, rationabili existente causa, posse, & aliquando debere infantem confirmari, ut, si timeatur longa Episcopi absentia, vel brevi Infantem moriturum, vel adsit alicubi consuetudo pro Infantibus. Certè Suar. de *Sacr. d. 55. sibi. 2. vers. Vtraque,* illam

illam etiam causam esse rationabilem censet, si Episcopus, veller ob benevolentiam, similemve causam confirmare Infantem, sed remoto, si quod timeatur, scandalum; nam tunc graviter non peccaret Episcopus, quia ejusmodi usus confirmandi compotes rationis, non videtur esse rigoris magni.

§. I. I. De Amentibus.

1. Si spes sit, ut Amentes ad rationem redeant expectetur, ut expectantur Infantes, secus possunt, & debent confirmari, etiam si sint Amentes perpetui, ne scilicet tanto bono, & hujus Sacramenti Characterem careant. Sic ex probabiliori sententia S. Th. 3. p. 2. q. 2. art. 8. ad 2. Suar. alique citati.

2. Theologia Seraph. monet V. Conf. diff. 3. ver. Amentes vero, ne detur confirmatio iis amentibus de quibus constat notorie incidisse in amentiam in statu peccati mortalis. Constat inquit, nam si non constet, vel dubitetur, scimus omnes, debere eos praeferri bonos, & confirmandos. Non placet monitio, quia semper dubitari potest aliquod intercessisse lucis intervallum, in quo per contritionem bonum statum acquisierint.

3. Quod si alicubi Episcopus Amentes confirmare non soleat, satis excusabuntur Parentes, si illos ad Episcopum non adducant.

§. III. De proximè morituris.

1. Hos tamen si sint Infantes, posse & debere confirmari, ratio modo dicta §. 1. n. 2. suadet. Excusatio tamen illa esse solet in promptu, quia ejusmodi infirmi suis in lectulis jacentes, sive erubescunt, sive timent, ad se Episcopum advocare.

2. Audiant tamen Episcopi quod Io. Sanch. in sel. d. 40. n. 4. ver. Quod si Episcopus adire, ipsis edicit, si Episcopus (inquit) adire Carcerem veller, & ibi Confirmationem ministrare condemnatis ad mortem exemplum humilitatis, & cura ingentis erga suas oves ostenderet. Audiant quæ scripsit Quintan. de Conf. sing. 3. n. 5. Si suspendendus (inquit) vel quilibet moribundus Confirmationem petat à proprio Episcopo, illum sub mortali teneri ad eam ministrandam, docent Angelus, Vivaldus, Fillius. Ochagavia, Suar. Regim. Layman, quia privaret petentem magno fructu. Audient Sanctissimum Pastorem Carolum Borromæum, in Decr. 27. Decretorum Mediol. Si quis (inquit) cum periculose agrotat, Confirmationem sibi ministrari petat, tunc Episcopus, si eo loci est, ubi ille agrotat, ne sine hoc Sacramento decedat, eum charitate patere a invisar, & confirmet.

§. IV. De Adultis.

1. Primo. Hi statim à Baptismo confirmantur, si opportunitas adest, quia nihil eos impedit, & sic fortiores redduntur ad fidem profuturam.

2. Secundo. Non tamen idem peccant, nec mortaliter, nec venialiter si citra contemptum, vel quid simile, data occasione id negligant, quia de hoc nullum apparet præceptum: quæ est sententia Suar. d. Conf. d. 83. sect. 1. ver. Quo circa, contra Caët. & alios nonnullos putantes, esse veniale. Vnde non est fides habenda Leandro de Conf. d. 1. q. 7. sine, qui trahit ad se Suar. quasi concedentem esse veniale.

3. Tertio. Nec villo modo peccant ij Fideles, qui nondum Confirmati accedunt ad Sacram Eucharistiam assumendam, quia multo magis de hoc nullum præceptum adest, quidquid Tol. Victorel. Sot. apud Dianam p. 4. tr. 4. ref. 50. dicant in oppositum. Multo (ait Quintanad. de Conf. sing. 4.) minus peccant, qui nondum Confirmati, Religiosam Professionem emittunt, vel alia Sacramenta (præcinde ab Ordine de quo mox) suscipiunt, vel administrant.

4. Verum Quarto. Quid de suscipientibus Ordines, non præsumpta Confirmatione? Respondeo. Id magis est

controversum. Puto tamen, neque hos peccare mortaliter, quia neque hic apparet adeile præceptum vel gravem saltem consuetudinem. Tridentinum autem tenetur, qui confirmationem non susceperint, minus tunc videtur, quam præcipere. Ita Suar. Valent. Gran. Avil. alique apud Dianam p. 2. tr. 16. q. 1. Amentes fatetur probabile item esse, committi mortale, quia dissimili etiam Auctores Tann scilicet Bon. Tol. cum Ancisa de Conf. sine, id affirmant.

5. An autem peccent saltem venialiter? Respondeo. verè communior opinio est eos peccare venialiter, probabile etiam est ne venialiter quidem peccare, quia ne levis quidem deordinatio apparet, & ex alia parte non obligamur omnes bonas operationes Ordinandi suscipiendi præmittere: Episcopum quidem ipsum tunc ordinantem non confirmatos, à dicto veniali excusulo, quia magis ad ipsum pertinet, directionem Conciliorum diligenter custodire.

Inquires denique, Quamnam dispositionem debet confirmandus, ac ritè & licitè hoc Sacramentum suscipiat? Respondeo, præter intentionem saltem venialem illud suscipiendi, & statum gratiæ, qui requiritur suscipiendo Sacramentum mortaliter peccat. l. 1. c. 3. universatiter dictum est, debet Adultus tandem modo scire, quid suscipiat, & alia omnia cognitionem Mysteriorum Fidei, quæ requiruntur susceptione Baptismi, de quibus suo loco dictum est supra lib. 2. c. 2. §. 3.

CAPVT IV.

de Patrino in Confirmatione.

1. Quoniam plura, quæ de Patrino in Baptismo proxime superius ad Patrinum Confirmationem etiam faciunt, ideo sunt ea omnino recedenda & abominanda hic aliqua, ibidem dicta commixtatis generis petemus, & alia propria superaddemus.

2. Patrinus, vel Matrino contrahit cognitionem rituale, quæ sit impedimentum dirimens Matrimonium; sess. 24. c. 2. de ref. sic enim habet Trid. Et quæque cognatio, quæ in Confirmatione contrahitur, ter confirmantem, & Confirmatum, illique Patrem & Matrem, ac tenentem, non egrediatur. Claretus tibi erunt ex dictis de Patrino in Baptismo. Hic nota illud (tenentem) quare licet non tangens baptismum non contrahit cognitionem, nec contrahitur tangens Confirmationem.

3. Secundo. Idem qui fuit Patrinus in Baptismo potest esse in Confirmatione, ut docet G. Hur. de diff. Silu. V. Confirmatio. n. 4. alique. Verum probabilior est tropal. de Conf. d. v. n. p. 10. num. 2. Bon. Laym. Barbo. cum Diana p. 3. tr. 4. ref. 21. alique dicant debere esse diversum, nisi necessitas urgeat, licet admittatur eadem, non esse mortale: quia res non est gravis, sicut tur Diana.

4. Tertio. Patrinus in Confirmatione non fit, nisi vnus, vel vna, quia quod in Baptismo possit esse vnus, vel vnus, & vna dispositum fuit à Tridentino, in Castro l. c. quod non fuit dispositum in Confirmatione, ergo in hac standum est iuri communi, C. Final. de Conspol. in 6. quod vnus, vel vna tantummodo in Confirmatione concedit. Rectè autem decretum est ob deordinationem in Synodo Panormitana part. 2. cap. 13. ut, item Pontificali Romano Clem. VIII. mas matrem, sive foeminam teneat, addit Barbo. l. 2. p. de pot. Episc. al. n. 52. non posse convenienter vnam esse Patrinum, & duorum tantum in eodem die, sic præscribere Pontificali, nisi fortè ejusmodi Patrinus sit probus, & præfatus nisi sit Ecclesiasticus, de quo non addit multum præfatio. Hæc ille. Sed profecto rectè dixit (conveniens) nam ceterum præceptum non video.